

RESSÒ DE LA PARAULA

LA NOVA ESGLÉSIA (III)

La seva brillantor

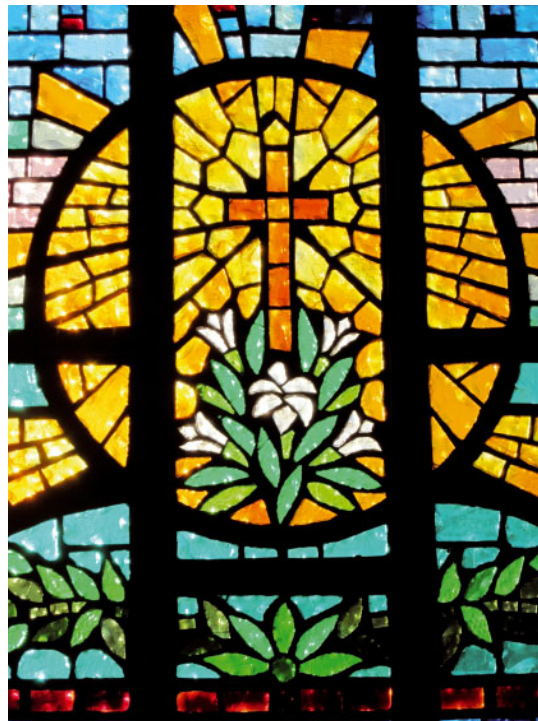

La nova Església, a més de ser bella, també resplendeix. I la mateixa mirada que descobreix la seva bellesa és la que es deixa impressionar per la seva brillantor.

Des del moment en què Jesús ens va dir «vosaltres sou llum del món... Que brilli igualment la vostra llum davant la gent» (cf. *Mt* 5,14.16) i sant Pau ens va recordar que «en altre temps éreu tenebres, però ara que esteu en el Senyor sou llum. Viviu com a fills de la llum» (*Ef* 5,8) i «enmig d'una generació esgarriada i rebel, resplendiu en el món com estrelles en el cel» (*Fil* 2, 15), ens veiem urgits a preocupar-nos per l'efecte de la nostra presència en el món: il·luminem o no?, som realment llum?

Fa anys que acompanyava espiritualment un grup d'esforçats orants. En el diàleg previ a l'oració, un dels seus membres, un gran creient, sempre, en cada reunió, acabava dient: «Testimoniatge, testimoniatge, això és el que ens cal!». Tots sabíem el que anava a dir, abans que parlés. Gairebé esdevenia per a ell una obsessió. La veritat era que havia educat molt cristianament la seva família. De sobte, una de les seves filles, jove creient lliurada a l'ajuda social, va morir en un accident absurd, sense que ella en tingués cap responsabilitat. La reacció del pare va resultar per a tots veritablement testimonial: la seva fe, la seva pau, va il·luminar a propis i estranys.

Avui l'impuls evangelitzador, que ha de moure l'Església, passa sempre per la crida al testimoniatge, com a factor indispensable, segons

molts l'únic realment eficaç en la transmissió de la fe.

Però actualment també sentim no poques veus preocupades pel deteriorament de la imatge de l'Església. Així, ens diuen, no podem il·luminar, cal recuperar la bona imatge. Tenen raó, fins a un cert punt. Abans hem de precisar quina llum és la que ha de transmetre l'Església. Els pecats de l'Església enterboleixen la seva imatge davant la societat. Però Jesucrist, el Sant, el Testimoni fidel, la Veritat, va ser cru-

cificat precisament per presentar-se com la Llum del món («era la llum veritable que il·lumina tots els homes»; llum que brilla en les tenebres i les tenebres no la van acollir o «no la van vèncer»: cf. *Jn* 1,5.9).

En el llibre de l'Apocalipsi llegim:

«La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror, i l'Anyell és el gresol que li fa llum.» (*Ap* 21,23)

Més que preocupar-nos de recuperar la bona imatge davant la societat, el nostre repte consisteix a procurar que la llum present en la mateixa Església sigui la llum de Déu brillant en «el gresol de l'Anyell», és a dir, en Jesucrist.

La brillantor de l'Església és com la d'un vitrall en una catedral gòtica. Ell sol no brilla, però si el travessa una llum potent (el sol si mirem des de dins del temple, la llum de la celebració litúrgica si mirem des de fora), llavors l'efecte és esplèndid: els colors i les formes, en la seva diversitat i harmonia apareixen amb tota la seva brillantor. Potser cal canviar quelcom en la materialitat del vitrall, o potser netejar-lo, però abans de res ens hem de preocupar que tot sencer es deixi travessar per la llum potent de Jesucrist.

No és que així tinguem garantit «l'èxit» davant la societat, però sí que estarem segurs de compartir el mateix destí de Crist: l'Església - la ciutat nova.

† Agustí Cortés Soriano

Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

L'admiració, el motor del saber (II)

L'admiració és la font de tota recerca. El qui s'admira, es pregunta per què els éssers són com són i aquesta interrogació el condueix a esbrinar les causes i les raons ocultes, els fils que mouen el teatre del món. Admirar-se és reconèixer la ignorància, però, a la vegada, obrir-se al camp del saber.

M'admiro que les coses siguin com són, però encara m'admira més que siguin, podent no ser.

De fet, podria no haver-hi res. Res de res. Ningú. Ni el món, ni l'ull que el mira. M'admira que hi hagi el món, però també que hi sigui jo i que hi sigui l'arbre, el mar i el sol. M'admira que hi hagi un ésser que s'admira d'allò que contempla i que vulgui desxifrar el sentit de cada cosa.

L'admiració és l'emoció que fa obrir els ulls de bat a bat; eixampla el món interior i l'enllaça amb el món exterior. Conté la força de la meravella, pe-

rò també el cuc de l'estranyesa. Expressa petitesse i, a la vegada, innocència. Els nens s'admiren, però també els savis, els artistes i els poetes. El qui no s'admira de res, no pot, ni tan sols, preguntar. Sense pregunta no hi ha resposta i sense resposta no hi ha saber. L'admiració és motor del coneixement. Tot comença amb l'admiració.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

LA NUEVA IGLESIA (III)

Su brillo

La nueva Iglesia, además de ser bella, también resplandece. Y la misma mirada que descubre su belleza es la que se deja impresionar por su brillo.

Desde el momento en que Jesús nos dijo «vosotros sois luz del mundo... Brille así vuestra luz delante de los hombres» (cf. Mt 5,14.16) y san Pablo nos recordó que «en otro tiempo fuisteis tinieblas, pero ahora sois luz en el Señor; vívid como hijos de la luz» (Ef 5,8) y «en medio de la generación actual brilláis como estrellas en el mundo» (Fil 2,15), nos vemos urgidos a preocuparnos por el efecto de nuestra presencia en el mundo: ¿iluminamos o no?, ¿somos realmente luz?

Hace años acompañaba espiritualmente un grupo de esforzados orantes. En el diálogo previo a la oración, uno de sus miembros, un gran creyente, siempre, en cada reunión, acababa diciendo: «¡Testimonio, testimonio, eso es lo que nos falta!». Todos sabíamos lo que iba a decir, antes de que hablara. Casi se convertía para él en una obsesión. La verdad era que había educado muy cristianamente a su familia. De forma inesperada una de sus hijas, joven creyente entregada a la ayuda social, murió en un accidente absurdo, sin que ella tuviera responsabilidad alguna en ello. La reacción del padre resultó para todos verdaderamente testimonial: su fe, su paz, iluminó a propios y extraños.

Hoy el impulso evangelizador, que ha de mover a la Iglesia, pasa siempre por la llamada al testimonio, como factor indispensable, según muchos el único realmente eficaz en la transmisión de la fe.

Pero actualmente también escuchamos no pocas voces preocupadas por el deterioro de la imagen de la Iglesia. Así, nos dicen, no podemos iluminar, hay que recuperar la buena imagen. Tienen razón, hasta un cierto punto. Antes hemos de precisar qué luz es la que ha de transmitir la Iglesia. Los pecados de la Iglesia turban su imagen ante la sociedad. Pero Jesucristo, el Santo, el Testigo fiel, la Verdad, fue crucificado precisamente por presentarse como la Luz del mundo («era la luz verdadera que ilumina a todo hombre»; luz que brilla en las tinieblas y las tinieblas no la recibieron o «no le vencieron»: Jn 1,5.9).

En el libro del Apocalipsis leemos:

«La ciudad no necesita sol ni luna que la alumbrén, porque la alumbrará el resplandor de Dios, y su lámpara es el Cordero.» (Ap 21,23)

Más que preocuparnos de recuperar la buena imagen ante la sociedad, nuestro reto está en procurar que la luz presente en la misma Iglesia sea la luz de Dios brillando en «la lámpara del Cordero», es decir, en Jesucristo.

El brillo de la Iglesia es como el de una vidriera en una catedral gótica. Ella sola no brilla, pero si la atraviesa una potente luz (el sol si miramos desde dentro del templo, la luz de la celebración litúrgica si miramos desde fuera) entonces el efecto es espléndido: los colores y las formas, en su diversidad y armonía aparecen con todo su resplandor. Quizá haya que cambiar algo en la materialidad de la vidriera, o quizá limpiarla, pero ante todo nos hemos de preocupar de que toda ella se deje atravesar por la luz potente de Jesucristo.

No es que así tengamos garantizado «el éxito» ante la sociedad, pero sí estaremos seguros de compartir el mismo destino de Cristo: la Iglesia - la ciudad nueva.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

La música de la fe.
Que no deje de sonar

Aquest és el títol del llibre del molinenc Jesús Ballaz, que serà presentat el proper divendres 17 de maig, a les 19 h, a la nova biblioteca El Molí, de Molins de Rei.

Els sociòlegs de la cultura parlen d'una ruptura en la cadena de transmissió, quelcom que no només afecta a la religió, sinó també a la política i a les organitzacions socials. És en aquest context on l'autor vol transmetre als seus nets i a les futures generacions tot allò que ha anat aprenent al llarg dels anys, centrant-se sobretot en la fe cristiana. I ho fa des del cor i la intel·ligència. En definitiva, invita

als seus nets —i a les noves generacions— a conèixer la fe cristiana, a explicar-los què és i què pot representar a la vida d'una persona. «Estic convençut de que sense aquesta herència, el cristianisme, segueix sent vàlida per a les generacions que venen, encara que l'ambient està fent creure a molts que és quelcom del que s'han de desprendre.»

L'autor, Jesús Ballaz, és llicenciat en Filosofia i Lletres i ha realitzat estudis de Teologia. És Premi Nacional de

Traducció i Crítica de llibres infantils i autor de més de quaranta llibres de literatura infantil i juvenil, traduïts a diferents llengües.

Trobadas d'animadors de cant
per a la litúrgia, a Montserrat

Ja estan obertes les inscripcions per a una nova edició d'aquestes trobades a Montserrat.

El calendari és el següent:

- I Trobada: del 22 al 27 de juliol, amb la direcció musical de la Montserrat Lluveras.

- II Trobada: del 29 juliol al 3 d'agost, amb la direcció musical de l'Albert Pàmies.
- III Trobada: del 12 al 17 d'agost, amb la direcció musical del Marc Díaz.

I en totes elles, amb la ponència «El diumenge: anunci i cant de

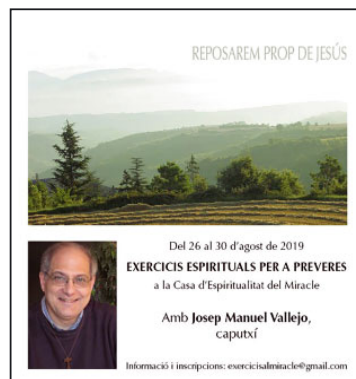
la Paraula», a càrrec de M. Teresa Gamisans, ccv, i Pau Prades.

Per a més informació:

t. 938 777 766

trobadescant@abadiamontserrat.net

www.trobadesanimadorsdecant.cat

Exercicis espirituals
per a preveres i diaques

A la Casa d'Espiritualitat del Santuari del Miracle (Solsonès) del 26 al 30 d'agost de 2019, acompanyats pel P. Josep Manuel Vallejo, caputxí. Organitzats per la coordinadora de

grups de revisió de vida de preveres, i oberts a tothom.

Per a més informació i inscripcions envieu un correu electrònic a:

exercicisalmiracle@gmail.com

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «De vegades podem pensar que estem sols davant les dificultats. Però el Senyor camina al nostre costat, encara que no intervingui de seguida, i si seguim endavant obrirà un nou camí» (2 de març).

@Pontifex: «Escoltem el crit de la terra, ferida de mil maneres per l'avidesa humana. Permetem-li seguir sent una casa acollidora on ningú se senti exclòs» (3 de març).

@Pontifex: «La pregària dona solidesa i vitalitat a tot el que fem» (5 de març).

@Pontifex: «Com ho fem per a no jutjar, no condemnar i perdonar? "Doneu i us serà donat": sigueu generosos en el donar. No només l'almoïna material, sinó també la caritat espiritual: perdre temps amb qui ho necessita, visitar un malalt, somriure» (18 de març).

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i Vocacions Natives

«**D**igues Sí al somni de Déu» és el lema i el repte que es proposa enguany per a aquestes jornades que se celebren avui, 12 de maig, organitzades de manera conjunta per la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats, la Conferència Espanyola de Religiosos (CONFER), Obres Missionals Pontifi-

cies (OMP) i la Conferència Espanyola d'Instituts Seculars (CEDIS).

Per dir Sí cal escoltar la crida, per això, el papa Francesc, en el seu missatge per a aquesta jornada, s'adreça als joves per dir-los: «No sigueu sords a la crida del Senyor. Si Ell us crida per a aquest camí no lleueu els remos de la barca i confieu

en Ell. No us deixeu contagiar per la por, que ens paralitza davant els alts cims que el Senyor ens proposa.

«Recordeu sempre que, als qui deixen les xarxes i la barca per a seguir al Senyor, Ell els promet la joia d'una vida nova, que omple el cor i anima en el camí.»

Dedicació del temple de la Pquia. de Sant Josep

El marc d'aquesta celebració, que va tenir lloc a Sant Vicenç dels Horts el 28 d'abril al matí, és el 50è aniversari de l'erecció de la nova Parròquia de Sant Josep, l'any 1969, com a fruit de la divisió de l'antiga Parròquia de Sant Vicenç. També en aquell mateix any s'erigí la Parròquia de Sant Antoni de Pàdua.

Els actes de celebració del 50è aniversari s'iniciaren de fet el 25 de no-

vembre de 2018, solemnitat de Crist Rei, ja que en l'any 1968 ja va aparèixer al *Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Barcelona* el nomenament de Mn. Lluís Alonso a Sant Vicenç dels Horts, on començà a treballar pastoralment, abans que s'erigí oficialment la parròquia.

Un altre moment important de la celebració del cinquantenari ha estat la celebració de la festa del titular de la parròquia, sant Josep, que tingué lloc el diumenge 17 de març. En aquella ocasió, a instàncies del Consell Parroquial, fou invitat a predicar l'homilia Mn. Mateu Santacana, que fou tants anys rector de la parròquia veïna de Sant Vicenç màrtir i també arxiprest. Aquell mateix dia es va inaugurar una exposició fotogràfica d'aquests 50 anys d'història en el cancell de l'església.

Sota el lema «Tenir una casa, una taula i un sol cor», diumenge 28 tingué lloc el ritus de la dedicació del temple, amb la presència del bisbe Agustí, i la nombrosa participació dels feligresos i de fidels de les altres parròquies del poble. També hi participà una representació de la confraria del

Moment de la dedicació del temple

«Sant Cristo de la Salud y Ntra. Sra. de la Soledad» i una representació de l'Ajuntament, encapçalada per l'alcaldeessa, Sra. Maite Aymerich.

El bisbe Agustí, en la seva homilia, parlà del temple com a signe de la presència de l'Església, de la comunitat cristiana, irradiant la santedat de Déu, la lloança a Ell i el seu amor que es fa present en les persones, les famílies i el teixit del barri. Valorà també

l'esforç de tanta gent que de moltes maneres van ajudar a construir l'església i ajuden perquè avui l'Església de pedres vives continuï sent fogar de vida cristiana entre nosaltres.

Acabada la celebració de l'Eucaristia i després d'agrair a tanta gent que havien col·laborat en la preparació de la festa, s'oferí un recordatori de la celebració i un petit piscolabis, en un clima de joia pasqual.

Col·locació de la primera pedra del temple, fa 50 anys

AGENDA

• **Trobada de formació de preveres i diaques.** Conjunta per a les dues vicaries, tindrà lloc dimarts, 14 de maig, de les 10.30 a les 15.30 h, a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès, amb la intervenció de Mn. Salvador Pié-Ninot, en relació a l'objectiu pastoral de la sinodalitat.

• **Trobada pasqual de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf.** El proper diumenge 19 de maig, a les 17 h, al Santuari del Sant Crist de Piera. Començarà amb la trobada del bisbe Agustí amb els quatre Consells Pastoral Arxiprestals i, a continuació, l'Eucaristia i refrigeri per als fidels.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / Sl 41 / Jo 10,1-10]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. Cong. del Sagrat Cor de Bétharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg. fund. Salesianes (FMA 1872); sant Andreu Huberto Fournet, prev.

14. ■ Dimarts [Fets 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jo 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Fets 1,15-26); santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. □ Dimecres [Fets 12,24-13,5 / Sl 66 / Jo 12,44-50]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joan-

na de l'Estonnac, religiosa viuda, fund. de la Companyia de Maria, de Bordeus (ODN 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr.

16. □ Dijous [Fets 13,13-25 / Sl 88 / Jo 13,16-20]. Sant Honorat, bisbe, patró dels fornors o flequers; sant Joan Nepomucè, prev. de Praga i mr. del secret de confessional; sant Simó Stock, prev. carmelita; santa Margarida de Cortona, terciària franciscana; sant Germer, bisbe; sant Joan Baptista de La Salle, prev. fundador de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes; sant Lluís Orione, rel.; sant Alipi i sant Possidi, bisbes; sant Pacomi, abat; sant Ubaldo de Gubbio, bisbe; sant Andreu Bobola, prev. i mr.

17. □ Divendres [Fets 13,26-33 / Sl 2 / Jo 14,1-6]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-

real, patró d'associacions i congressos eucarístics; santa Restituta, vg.

18. □ Dissabte [Fets 13,44-52 / Sl 97 / Jo 14,7-14]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Feliu de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela Maria Porras, rel. fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilabert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 14,20b-26 / Sl 144 / Ap 21,1-5a / Jo 13,31-33a. 34-35]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombrèn (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856); sant Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca; beat Climent d'Osimo i beat Agustí de Tarano, prevs.

Diumenge IV de Pasqua (C)

COMENTARI

Crist Ressuscitat és la vida plena

Creure en el Ressuscitat és creure en la vida, en una vida plena i en una vida que s'ofereix a tothom, que no és patrimoni de ningú. A la primera lectura veiem com Pau i Bernabé davant el rebuig dels jueus diuen: *Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra.* La predicació de Pau i Bernabé suposa la vida eterna, la salvació i és per a tots els homes i dones de la terra, no queda limitada al poble jueu.

A l'evangeli el mateix Jesús diu ben clarament *Les meves ovelles reconeixen la meva veu. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans.* La vida que dona Jesús és la vida per sempre, eterna. Però hi ha una condició: escoltar la seva veu. *Les meves ovelles reconeixen la meva veu. També jo les reconec i elles em segueixen.* Cosa no sempre fàcil i suposa sovint passar pel dolor i el sofriment.

Així ho recorda l'Apocalipsi: *Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell.* També Pau i Bernabé foren expulsats d'Antioquia de Pisídia. Però la recompensa és clara: *El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.* Certament aquesta immensa multitud ha passat per la persecució seguint l'exemple del Crist. Creure en Crist Ressuscitat, seguir-lo fins a la mort és dur, no és gens fàcil però porta a la vida sense fi, a una vida plena de felicitat on ja no hi ha ni dolor, ni llàgrimes ni sofriment. És la Vida en majúscula, la vida perfecta i eterna.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 13,14.43-52)

En aquells dies, Pau i Bernabé continuaren el seu viatge des de Perga i arribaren a Antioquia de Pisídia. El dissabte entraren a la sinagoga i s'assegueren. Quan ja es dispersava la gent reunida a la sinagoga, molts dels jueus i dels prosèlits seguiren Pau i Bernabé. Ells els parlaven, mirant de persuadir-los que es mantinguessin fidels a la gràcia de Déu. El dissabte vinent gairebé tota la ciutat es reuní per escoltar la paraula del Senyor. Quan els jueus veieren aquella multitud, s'engelosiren tant que es posaren a impugnar amb paraules injurioses tot el que deia Pau. Però Pau i Bernabé els respongueren amb valentia: «Era el nostre deure anunciar-vos primer a vosaltres la paraula de Déu. Però ja que vosaltres no la voleu rebre i us feu vosaltres mateixos indignes de la vida eterna, ara ens adreçarem als qui no són jueus. Així ens ho té ordenat el Senyor: T'he fet llum de les nacions perquè portis la salvació fins als límits de la terra.» Quan sentiren això els qui no eren jueus, se n'alegraren, i lloaven la paraula del Senyor. Tots aquells que Déu havia destinat a la vida eterna es convertiren a la fe. La paraula del Senyor s'escampava per tota la regió. Però els jueus instigaren les dones devotes més distingides i els principals de la ciutat a promoure una persecució contra Pau i Bernabé, fins que els expulsaren del seu territori. Ells, en senyal de protesta, s'espolsaren els peus sobre els qui els feien marxar, i se n'anaren a Iconi. Els convertits de nou vivien feliços, plens d'alegria i de l'Esperit Sant.

▶ Salm responsorial (99)

R. *Som el seu poble i el ramat que ell pastura.*
O bé: *Al-leluia.*

Aclameu el Senyor arreu de la terra, / doneu culte al Senyor amb cants de festa, / entreu davant d'ell amb crits d'alegria. R.

Reconeixeu que el Senyor és Déu, / que és el nostre creador i que som seus, / som el seu poble i el ramat que ell pastura. R.

Que n'és de bo el Senyor! / Perdura eternament el seu amor, / és fidel per segles i segles. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 7,9.14b-17)

Jo, Joan, vaig veure una multitud tan gran que ningú no hauria pogut comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans. Un dels ancians em digué: «Aquests són els qui venen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs. Per això estan davant el tron de Déu, donant-li culte nit i dia dins el seu santuari. El qui seu en el tron els protegirà amb la seva presència, mai més no passaran fam, mai més no passaran set, ni estaran exposats al sol ni a la calor, perquè l'Anyell que està en el tron els guiarà i els conduirà a les fonts on brolla l'aigua de la vida. Déu els eixugarà totes les llàgrimes dels seus ulls.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 10,27-30)

En aquell temps, digué Jesús: «Les meves ovelles reconeixen la meva veu. També jo les reconec i elles em segueixen. Jo els dono la vida eterna: no es perdran mai ni me les prendrà ningú de les mans. Allò que el Pare m'ha donat val més que tot, i ningú no ho podrà arrencar de les mans del Pare. Jo i el Pare som u.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 13,14.43-52)

En aquellos días, Pablo y Bernabé continuaron desde Perga y llegaron a Antioquia de Pisidia. El sábado entraron en la sinagoga y tomaron asiento. Muchos judíos y prosélitos adoradores de Dios siguieron a Pablo y Bernabé, que hablaban con ellos exhortándolos a perseverar fieles a la gracia de Dios. El sábado siguiente, casi toda la ciudad acudió a oír la palabra del Señor. Al ver el gentío, los judíos se llenaron de envidia y respondían con blasfemias a las palabras de Pablo. Entonces Pablo y Bernabé dijeron con toda valentía: «Teníamos que anunciaros primero a vosotros la palabra de Dios; pero como la rechazáis y no os consideráis dignos de la vida eterna, sabed que nos dedicamos a los gentiles. Así nos lo ha mandado el Señor: "Yo te he puesto como luz de los gentiles, para que lleves la salvación hasta el confín de la tierra"».

Quando los gentiles oyeron esto, se alegraron y alababan la palabra del Señor; y creyeron los que estaban destinados a la vida eterna. La palabra del Señor se iba difundiendo por toda la región. Pero los judíos incitaron a las señoras distinguidas, adoradoras de Dios, y a los principales de la ciudad, provocaron una persecución contra Pablo y Bernabé y los expulsaron de su territorio. Estos sacudieron el polvo de los pies contra ellos y se fueron a Iconio. Los discípulos, por su parte, quedaban llenos de alegría y de Espíritu Santo.

▶ Salmo responsorial (99)

R. *Nosotros somos su pueblo y ovejas de su rebaño.*
O bien: *Aleluia.*

Aclama al Señor, tierra entera, / servid al Señor con alegría, / entrad en su presencia con vítores. R.

Sabed que el Señor es Dios: / que él nos hizo y somos suyos, / su pueblo y ovejas de su rebaño. R.

El Señor es bueno, / su misericordia es eterna, / su fidelidad por todas las edades. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 7,9.14b-17)

Yo, Juan, vi una muchedumbre inmensa, que nadie podría contar, de todas las naciones, razas, pueblos y lenguas, de pie delante del trono y delante del Cordero, vestidos con vestiduras blancas y con palmas en sus manos.

Y uno de los ancianos me dijo: «Estos son los que vienen de la gran tribulación: han lavado y blanqueado sus vestiduras en la sangre del Cordero. Por eso están ante el trono de Dios, dándole culto día y noche en su templo. El que se sienta en el trono acampará entre ellos. Ya no pasarán hambre ni sed, no les hará daño el sol ni el bochorno. Porque el Cordero que está delante del trono los apacentará y los conducirá hacia fuentes de aguas vivas. Y Dios enjugará toda lágrima de sus ojos.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,27-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «Mis ovejas escuchan mi voz, y yo las conozco, y ellas me siguen, y yo les doy la vida eterna; no perecerán para siempre, y nadie las arrebatará de mi mano. Lo que mi Padre me ha dado es más que todas las cosas, y nadie puede arrebatar nada de la mano de mi Padre. Yo y el Padre somos uno.»